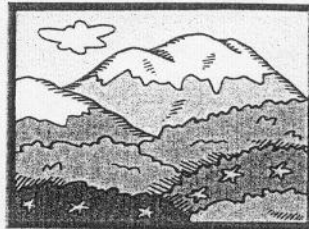

ALMATRET

LA GARBINADA

Marc del 2005

NÚMERO 22

OPINIÓ....

EDITORIAL

Sembla ser que un 3% dels pressupostos destinats a obres públiques a Catalunya són utilitzats en enriquir les arques del partit governant a la Generalitat, el qual atorga les obres en cada torn de poder. Esperem que ara que en governem tres no sigui un 9%.

La llei de finançament de partits no disposa de cap mesura restrictiva per evitar-ho, diuen.

Però el sentit comú ens fa confluïr que, penalitzable o no, no és una praxi legítima. De totes maneres, després de mocions de censura, denúncies penals i públiques..., no sembla que s'arribi mai a un fet clar, és a dir, que un cop més pretenen sumir-nos a tots en la ignorància del que es cou al món polític. Tot i que el tema del 3% era esmentat amb la boca petita per tothom, és ara - quan es menciona al Parlament - quan agafa transcendència, com si mentre es deia sota mà no n'hagués hagut de tenir!!

La falta de transparència és i continuarà sent el denominador comú en la política democràtica.

Tot i que la incontinència verbal en determinats moments, ara d'un grup polític ara d'un altre, ens faci veure les orelles al llop, a aquest no l'acabarem de caçar mai.

Al llarg de la nostra història, l'economia d'Almatret ha tingut com a motor principal una sèrie de sectors que en el seu moment han contribuït al manteniment de la població. Gairebé sempre l'agricultura ha estat present en les nostres vides, però són molts els que encara recorden la gran aflluència de forasters que van arribar amb la construcció de la fabrica de ciment i varen ser molts els que directament o indirectament se'n beneficiaren (botigues, bars, llogaters, etc.); alguns d'aquells nouvinguts fins i tot arrelaren al nostre poble.

Durant la dècada dels setanta va prendre una bona empenta el sector ramader, el qual va servir inicialment com a complement del sector agrícola, però amb el temps ha acabat sent el sector que mou la major part de l'economia del poble. Després de la guerra civil, un altre sector que va tenir una forta empenta va ser el de la mineria: eren molts els veïns del poble que anaven tota la setmana a guanyar-s'hi el jornal, i no diguem d'aquells que venien a fer el servei militar treballant a la mina. La major part d'aquells treballadors van arribar a una jubilació que no tenia res a veure amb la que, per sort, es van trobar uns anys més endavant un bon sector dels nostres miners. D'aquells anys a l'actualitat han canviat moltes coses, com els sistemes d'extracció, que de ser pràcticament manuals (pic i pala), van ser millorats per les roçadores i, actualment, per les pales carregadores i els camions. Abans la producció estava limitada per la mà d'obra, però també estava limitada la producció de residus.

Avui s'extreuen al cap del dia quantitats de carbó que els nostre avis no podien ni arribar a imaginar, ara bé també s'extreuen grans quantitats de residus que han canviat notablement el nostre entorn. Però el baix preu del carbó importat i la reducció dels "cupos" d'extracció han portat el sector miner al que podríem qualificar com els últims anys del seu cicle: La mineria ha passat a ser un sector en el qual s'ha fet una gran reconversió, moltes de les explotacions s'han vist abocades al tancament degut a la falta de rendibilitat, i molts treballadors s'han hagut d'acollir a plans de jubilacions anticipades. La Unió Europea, per facilitar la reconversió dels llocs de treball i la pèrdua de les indústries mineres va portar a terme els ajuts del Pla Miner, uns ajuts que en un principi s'havien d'utilitzar per a la implantació d'altres indústries i la creació de nous llocs de treball en les zones afectades. Actualment al nostre poble tan sols queden quatre miners, dos dels quals es jubilen aquest any. Això contrasta totalment amb aquells anys en que bona part del poble treballava a la mina. Sembla ser que una solució que es veu per part de les empreses mineres és la creació, en la mateixa explotació, d'una central tèrmica, per a la producció d'electricitat. És aquí on els fets es precipiten: per intentar salvar l'empresa es posa un remei que segur que serà pitjor que la malaltia

Per la ubicació de dita central i la del nostre poble, de ben segur que ven aviat ens veurem afectats per la contaminació de diòxid de sofre que produeixen les tèrmiques. Fet al qual hem estat exposat -amb menor risc per la distància de més d'un centenar de quilòmetres- per les emanacions de la tèrmica d'Andorra de Teruel. Sembla ser que aquesta nova tèrmica serà ecològica (?) ja que amb la combustió conjunta del carbó i els residus de pedra es disminueixen les emanacions de diòxid de sofre, d'òxid de nitrogen i de diòxid de carboni (cosa que succeeix amb un 20% aprox. segons els detractors i un 70% segons els defensors), però això sí el residu de cendra que es genera és portador d'una gran quantitat en concentrats tòxics, als quals s'haurà de buscar una solució.

continua a la pagina següent.....

En aquest exemplar :

Opinió
L'Ajuntament informa.
Altres notícies, curiositats...